

Analizáljuk a grafikont

Tebát: az ebédidőnek vége van.

*Jóllaktunk, visszajöttünk a kifőzdéből,
leültünk a számítógép elé, és jelen pillanatban
együtt analizáljuk a grafikont.*

Figyelmünk semmi sem vonhatja el.

*A számítógép flottul dolgozik nekünk,
éppen hogy zümmög egy kicsit, a klíma huszonnégy fokon,
a fotelek kényelmesek, de nem andalítóak,
előttünk pohár szóda vagy üdítőital,
egyszóval: a körülmények adva vannak.*

*Rajtunk a sor: professzionális hozzáállással megállapítani, mikor hoztunk jó és mikor
rossz döntéseket,*

*hogyan kerüljük el a csökkenéseket,
hogyan lehetne tovább nőni, emelkedni,
hiszen a cégnek erre szüksége van,
és mi azért vagyunk itt most,
mert a cégnek erre szüksége van.*

*Figyelmünk épp ezért semmi sem vonhatja el,
rajtunk a sor: analizáljuk a grafikont,
bogy később, az éles pillanatban*

jobban érezhessük, hogy mikor hozunk jó és mikor rossz döntéseket.

*(Félreértés ne essék: az adott éles pillanatban is, sőt, mondhatni folyamatosan analizáljuk
a grafikont, csak akkor épp nem vagyunk feltétlenül együtt. Akkor külön-külön.*

Ez most a meeting.)

Itt másról most szó nem lehet:

a cégnek erre szüksége van.

*Tebát: csak professzionálisan. Aztán, ha mára vége,
barátságosan elköszönünk egymástól, és hazamegyünk.*

Holnap ismét találkozunk.

Gesztenyés

*Ez egy utca, ez egy ház, ez egy park,
és nincs tovább.*

*Ez egy park, ez egy utca, ez egy ház,
és nincs tovább.*

*A házban ülsz, a parkban ülsz, az utcán ülsz,
egy székre ülsz, egy padra ülsz, a járdán ülsz,
az ágyon állsz, az ágyáson, a sarkon állsz
hovatovább.*

*A gesztenyék, a lámpafény,
a lombsátor, egy kődarab,
egy park, és nincs tovább.*

*A mennyezet, a lámpafény,
a rádió, egy régi csap,
egy ház, és nincs tovább.*

Elüldögélsz – jön még egy levél.

*Kutyát sétáltat kék kabátban egymaga,
egy tizenhat éves majdnem-kisleány.*

*Ez itt egy ház, ez itt egy park, ez itt egy utca,
nincs tovább.*

*Árnyékok cikáznak erre-arra: még egy levél,
a széle sárgára rojtosodva.*

*Azon gondolkozol, mint kisgyerekkorodban,
hogy óriások álmában élsz,
mint kisgyerekkorodban, beléptél a nagy bronzkapun,
és fény szóródott a lépcsőházban szerteszét.*

*Ez itt egy park, és még tovább:
gesztenyefából mászik ki tündér.*

*A fején a glória: lámpafény,
a lombok között nem szól, de néz.*

*A határ fa és tündér között: önmaga,
vörösbe játszó hajjal, koppanva
hullanak belőle érett gesztenyék.
Ez itt egy utca és a tér,
ez itt egy utca, nincs tovább.
Iszonyú mind a tündér.
Sötét szemükből izzó álom szűrődik át,
és megtetszik neki, ittmarad.
Sötét hajukban lámpafény.
Van itt egy utca, van itt egy park,
van itt egy ház, és nincs tovább.*